[שכועות

ג) וכחובות מונו. ד) ומי

בס' ת"ח שתקיים גי' הספרים, ה) [לקתן ח.],

ו) שבועות לח: מ., ז) לקמן

ק: קדושין כו. שבועות לח: מ:, ה) [ע' תום' סוטה ד.

ד"ה בו עואיו.

גליון הש"ם

תום' ד"ה אין וכו' והוזכר קורם. עי' תוי"ט פ"ג משנה י דבכורים:

מוסף רש"י

ר"ע אומר אינו אלא

כמשיב אבידה. נסלע השלישי, דאי הוה נעי הוה אמר אינן אלא

שנים, דסלעין תרי

מיפטר

כדמפרש משום דהא מסייע

ליה שטרא (רשב"ם ב"ב קבח:). דהוה ליה שטר

שעבוד קרקעות. ממון שהקרקעות משועבדים לו וכופר בו ככופר בקרקעות

והיימה לו דהיו נשבעיו על

הודה במקצת הקרקעות

פטור. משבועה דאורייתא

לא על הקרקעות ולא על הכלים, שאין הודאת

קרקעות מביאה לידי שבועה, שאין דין שבועה

נקלקעות (שבועות מב.).

קלת כלים, דאיכא הודאה

וכפירה בלאו קרקעות, חייב. לישבע אף על

הקרקעות ע"י גלגול שבועה, דילפינן לה בפ"ק

דקדושין (כו:) מקרא

דאיו נשבעיו על החרחעות

לבדן, כדנפקא לן בשבועות (מב:) היכא דטענו כלים

וקרקעות ונתחייב לישבע על המטלמליי

המטלטלין את הקרקעות

לישבע עליהן, האי זוקקין אנכסים קאי שאין להם אחריות ולאו אבית דין

. (קדושין כו.)**. זוקקין.**

רבינו חננאל (המשך)

קרקעות כו'. כדפרשינן לזה לעילא. ש"מ דדברי

הכל הודה בשתים פטור כי

פליגי בשמודה בג'. ר'

עקיבא סבר מיגו דאי בעי

אמר שתים ואמר ג' משיב

אבידה הוי ופטור דכי

דשמעינן מיניה מודה

מקצת הטענה חייב הא

תורה מודה מקצת הטענה

המטלטלין,

יקרופין (כו:) מק (שבועות מב.)**. זוקקין (לישבע עליהם.** אנ

מקצת כלים.

מו א מיי פ״ד חהר׳ טוען ונטען הל׳ סמג עשין לה טוש"ע ח"מ סמג עשין מה טושייע חיימו סי' פח סעיף לב: "ז ב מיי' שם פ"ה הל' א

סמג שם טוש"ע ח"מ סיי לה ס״ח: סיי לה ס״ח: יח ג (מיי' פ״ד שם הלי ט"בוט סב גום"ע ח"מ סי' פח סעיף לג: בנו דה ו מיי' פ"ה שם הלי ג סמג שם טוש"ע מ"מ סי׳ לה סעיף ה:

רבינו חננאל מודה מקצת הטענה הוא ומתני' תקנת חכמים היא וכר׳ יוחנן. מיתיבי סלעין . דינרים וכו׳. פי׳ שטר שכתוב בו סתם פלוני חייב לפלוני סלעים או דינרין. מלוה אמר ה' סלעים חייב לי ולוה אמר ג' ר' שמעוז י בן אלעזר אומר הואיל יוהודה מקצת הטענה ישבע. ודייקי׳ טעמא דהודה בג׳ הא הודה בב׳ תיוור מאי יועמא דשיור כיון דמודה במלוה בשטר כי הילך דמי דקיימא לן מלוה בשטר תורתו כקרקע והמודה בקרקע הילך הוא דבשתים פטור השיא לר׳ חייא. ופריה לא ין איר וו או זכו קיאו ואפילו הודה בשתים חייב והאי דקתני ג' לאפוקי . עקיבא דאמר הודאתו בשלישית משיב אבידה הוי מיגו דאי בעי אמר תרתי כדכתיב בשטר הוא משבועה. ואקשי׳ אי הכי דר׳ שמעון אפילו בשתים מחייב והוא הדין לג' אף זה חייב לישבע היה לו לומר. ופרקי׳ לעולם שתים פטור ושאני הכא משום רמסייע ליה דכתיב בה סלעין וסתם סלעין שתים הן. אי נמי משום דהוי שטר שיעבוד קרקעות ואין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות. פי׳ נמצא המלוה טוענו ה' סלעין ועדי השטר מעידין שחייב לו סלעים לא פחות משתים לדברי ר' חייא דאמר מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי כלום ועדים מעידים אותז נ' אותז נ' נותן לו ונשבע על השאר וכל שכן בשמודה לו במקצת היה מן הדין לחייבו שבועה גם בשמודה בשתים ואמר לך . ר' חייא כי קאמינא במלוה על פה אבל במלוה בשטר על פון אבל במלון בשטו דשעבודיה על הקרקע כאילו קרקע בה' סלעין הוא דטעין ומודה לו .. במקצת מן הקרקע ובשאר כופר בו. ותנן אין נשבעין על הקרקעות וכשם שאם יטען עליו שדה זו בידך שלי הוא והלה כופר בו אין חייב שבועה עליה כך בורות שיחין ומערות כדנסמוך: [הודה במקצת כדים חייב. קרקעות והלה כופר בו אין ין קבור היית שבועה על כפירתו. חייב שבועה על כפירתו. ור׳ שמעון סבר הא דטעין . עליה בה' סלעין תרתי מינהון בשטרא ותלת בשטרא . מינהון על פה כפר בתלת פטור כדתנן מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי כלום פטור. הודה אחת מן השלש חייב. ומותבינן תוב מדברי ר' עקיבא דפטר בג' וכל שכן בב' והנה דפריש להו שטרא

משיב אבידה דכשאמר שתים נראה יותר נאמן לפי שהשטר מסייעו: לעולם שתים פשור והילך חייב. וא"ת כיון דהילך חייב כי אמר למי שתים אינו כופר הכל וכי אמר שלש יהא

נאמן במיגו דאי בעי אמר שתים ומאי טעמא דרשב"א וי"ל דס"ל דמה שהשטר מסייעו אינו טועו ברצוו לפי שנראה שמחמת השטר מודה ואם לא היה השטר היה כופר הכל: אין נשכעין על כפירת שעכוד קרקעות. וא״ת למ״ד בפרק גט פשוט (ב"ב דף קעה:) שעבודה

דאורייתא מודה מקלת הטענה למה נשבע הא כופר שעבוד קרקעות וי"ל שמחל לו השעבוד או שאין לו כלל קרקעות אפי׳ משעבדי אבל לרבי יוחנן דאמר בפ׳ שבועת הפקדון (שבועות דף לו: ושם ד"ה ואין) כופר בממון שיש עליו עדים חייב קרבן שיש עליו שטר פטור משום דכופר שעבוד קרקעות דבעדים לא חשיב כופר שעבוד קרקעות אע"ג דסבר ר' יוחנן שעבודא דאורייתא היינו משום כיון שהפקיעו חכמים השעבוד במלוה ע"פ משום פסידא דלקוחות חשיב כאילו מחל לו השעבוד ומיירי דאית ליה משעבדי ולית ליה בני חרי דאי אית ליה בני חרי אפי׳ יש עליו עדים פטור ואי לית ליה אפי׳ משועבדים אפילו יש עליו שטר חייב: אין נשבעין על כפירת בו'. לספרים דגרסי בברייתל ר"ע אין להקשות הא ר"ע דריש ריבויי ומיעוטי פ"ק דשבועות (דף ד: ושם ד״ה רבי) ובפרק ג' מינים (מיר לה. ושם) ומאן דדרים ריבויי ומיעוטי אינו ממעט קרקעות כ״א שטרות כדמוכח בפרק הגוזל בתרא (ב"ק דף קיו:) והיכי קאמר הכא אין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות וי"ל שיש לו שום מיעוט למעט קרקעות וכן ל"ל לקמן בפ' השואל (דף ק: ושם ד"ה ר"מ) חליבח דר"מ דחית ליה נשבעין אעבדים ולא אקרקעות ואע"ג דעבדים הוקשו לקרקעות לכ"ע דמהאי טעמא עבל נקנה בכסף בפ"ק דקדושין (דף כב:) אלא דר"מ דריש ריבויי ומיעוטי להוציא שטרות ויש לו שום מיעוט למעט קרקעות ובאותו מיעוט אין למעט עבדים אע"ג דהוקשו לקרקעות כדמוכח במרובה (ב"ק סג. ושם ד"ה וחד) דמאן דדרים בריבה ומיעט וריבה לריך שני מיעוטי לקרקעות ועבדים ואע"ג דרשב"א היה תלמידו של ר"ע אין לחוש מה שחולק עמו °והחכר ים קודם דכעין זה מלינו לקמן (דף ז.) גבי שנים אדוקים בשטר דפליג רבי עם רשב"ג אביו ויש ספרים דגרםי הכא ר' יעקב: הא כדים וכדים חייב. הוה מני לשנויי בחפר בה

סלעים דינרין מלוה אומר חמש ולוה אומר שלש ר"ש בן אלעזר אומר הואיל והודה מקצת המענה ישבע ה"ע אומר אאינו אלא כמשיב אבידה ופטור קתני מיהת רשב"א אומר הואיל והודה מקצת המענה ישבע מעמא דאמר שלש הא שתים פמור והאי שמר דקמודי ביה הילך הוא וש"מ הילך פמור לא לעולם אימא לך שתים חייב והאי דקתני שלש לאפוקי מדר' עקיבא דאמר משיב אבידה הוי ופטור קמ"ל דמודה מקצת המענה הוי וחייב אי הכי רשב"א אומר הואיל והודה מקצת המענה ישבע אף זה ישבע מבעי ליה אלא לעולם שתים פמור והילך חייב ושאני הכא דקא מסייע ליה שטרא אי נמי יםשום דהוה ליה שטר שעבוד קרקעות ביואין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות איכא דמותיב מסיפא ר"ע אומר אינו אלא כמשיב אבידה ופטור טעמא דאמר שלש הא שתים חייב והא שמר ס (כיון) דקא מודי ביה כהילך דמי ש"מ הילך חייב לא לעולם אימא לך שתים גמי פטור והאי דקתני שלש לאפוקי מדרשב"א דאמר מודה מקצת המענה הוי וחייב קמ"ל דמשיב אבידה הוי ופטור הכי נמי מסתברא דאי סלקא דעתך שתים חייב בשלש היכי פמר ליה ר"ע האי אערומי קא מערים סבר אי אמינא שתים בעינא אשתבועי אימא שלש דאהוי כמשיב אבידה ואיפטר אלא ש"מ גשתים נמי פטור אלא קשיא לרבי חייא שאני התם דקא מסייע ליה שמרא א"ג משום דהוה ליה שמר שעבוד קרקעות ואין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות מתיב מר זומרא בריה דרב נחמן השענו כלים וקרקעות הודה בכלים וכפר בקרקעות הודה בקרקעות וכפר בכלים פמור הודה מקצת קרקעות פמור המקצת כלים חייב מעמא דכלים וקרקעות דקרקע לאו בת שבועה היא הא כלים וכלים דומיא דכלים וקרקעות חייב היכי דמי לאו דאמר ליה הילך וש"מ הילך חייב לא לעולם אימא לך כלים וכלים נמי פטור והא דקתני כלים וקרקעות הא קמ"ל הודה במקצת כלים חייב אף על הקרקעות מאי קמ"ל זוקקין יתנינא יזוקקין הנכסים שאין להן אחריות את הנכסים שיש להן אחריות לישבע

לעולם שתים חייב. ואע"ג דשתים חייב חשיב ליה רבי עקיבא מלעים דינרין. שטר שכתוב בו פלוני לוה מפלוני סלעין ולא פירש כמה וכן שטר שכתוב בו דינרין סתם: אינו אלא כמשיב אבידה. מדהוה ליה למימר שתים והשטר מסייעו דכיון דלא פירש ניכרים הדברים ששנים היו לכך לא הוצרך לפרש דמיעוט סלעים ב' וכיון

דאמר ג' משיב אבידה הוא וחכמים פטרו את משיב אבידה מן השבועה דתנן המולא את המליאה לא ישבע וכו' (גיטין דף מח:): טעמא דאמר שלש. קס"ד השתא דמייתי תיובתא מדנקט פלוגתייהו בשלש וחמש ולא נקט ולוה אמר שתים ש"מ בשתים לא מחייב ליה רשב"ה וכדמפרש וחזיל דכיוז דכל הודאתו בשטר כתובה דשטר נמי שתים משמע וכל משמעות השטר הילך הוא שהרי הקרקעות משועבדים על כך אבל כי אמר שלש סלעים שלישי מלוה ע"פ הוא דלאו בשטר כתובה ואין הקרקעות משועבדים ולאו הילך הוא: ה"ג ושטרא דקמודה הילך הוא ול"ג כיון דקמודה ביה דבלאו הודאתו נמי כל שטרי הילך הוא. וה״פ ומאי דקמודה ביה דכתוב בשטר הילך הוא: לאפוקי מדר"ע כו'. דחי תנח שתים לח הוה פליג ר"ע: א"ה. דבשתים נמי חייב אמאי תנא הואיל והודה מקצת הטענה ישבע רשב"א אומר אף זה ישבע מבעיא ליה ושמעינן דלא משיב אבידה חשיב ליה ומדנקט הואיל משמע דחיובה משום דגרם לעלמו שהודה במקלת דהשתא הוא דהויא הודאה משום דסלע שלישי לאו הילך הוא אבל שתים לא הוי הודאה משום הילך: אלא לעולם כו'. אלא אי אית לתרוצי תריץ הכי לעולם כדקאמרת הא שתים פטור וטעמא לאו משום הילך דהילך בעלמא חייב: ושאני הכא דקא מסייע ליה שטרא. העדים החתומים על השטר מעידיו כדבריו שלא היו אלא שתים ולכך לא פירשו מניינן הלכך א"ל שבועה: א"ג. להכי לא הוו שתים הודאה לחייבו שבועה לפי שהשטר אומר כן ושטר הוי שעבוד קרקעות וכשם שאין נשבעין על כפירת קרקעות כך הודאתן אינה מביאה לידי שבועה דקרקעות אמעוט מתורת שבועה במס' שבועות פ' שבועת הדיינין (מב:) אבל כי אמר מלוה חמש ולוה שלש איכא כפירה והודאה במה שאין כתוב בשטר: הא שתים. דליכא משיב מודה מקלת הוי. ואינו משיב

אבידה: חייב. מדלא תנא פטור בשתים ונימא טעמא משום הילך: אבידה דאיערומי קמערים דלחזקיה בנאמן: קמ"ל. כיון דבשתים נמי פטור ליכא למימר איערומי מערים אלא משיב אבידה הוי: הכי נמי מסתברת. דבשתים פטור: וחלח

קשיא לרבי הייא. דהא איכא למידק מינה דשתים פטור כדאמרינן וא"ת יהא נאמן במיגו דאי בעי כפר בכלים והיה מודה במקלת דאי ס"ד כו': שאני הכא. האי דקאמר שתים פטור טעמא לאו משום הילך אלא דקא מסייע ליה שטרא: טענו. חבירו בב"ד כלים וקרקעות: פטור. דלא כפירתו ולא הודאתו מביאתו לידי שבועה:

ולמאן

חייב. אף על הקרקעות לישבע כדאמרינן לקמן שהנכסים שאין להן אחריות זוקקין את הקרקעות לישבע עליהן משנתחייב לישבע על המטלטלין זוקקין ומגלגלין עמהם שבועת קרקע: **דומיא דכלים וקרקעות.** שכלים שהודה עליהם מונחים לפנינו וא"ל הילך: <mark>זוקקין.</mark> המטלטלין זוקקין הקרקעות לישבע ע"י גלגול: **סנינה.** בקדושין (דף כו.) הנכסים שאין להן אחריות זוקקין את הנכסים שיש להן אחריות לישבע עליהם: **הכא עיקר.** שמשנה זו שנויה במסכת שבועות (דף לת.): הסס. בקדושין: אגב גררא נסבה. דאיירי התס נכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להן אחריות בכסף בשטר ובחוקה ואגב דאיירי דנקנין עמהם חגא בהדה זוקקין אותן לישבע עליהם: למאי

עליהם הכא עיקר התם אגב גררא נסבה

ישבע חזקה אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו והאי בכוליה בעי דליכפריה וכו׳ והאי כיון דאית ליה עליה . שטרא לא יכול לכפור בכל לית עליה הדין דינא הלכך פטור הוא. ור׳ שמעון סבר לא שנא אלא הרי הוא ככל טענתא דעלמא הכופר

חייב. תוב אקשינן מהא

טענו כלים וקרקעות וכו׳.

טענו כלים וקו קעות וכו. ופשוטה היא. פי' הכא עיקר התם אגב גררא

נסכה. הכא כשכועות

הילך הוא וקתני פטור t) קשיא לרבי חייא. ופריק שאני הכא דקא מסייע ליה שטרא. אי נמי משום דהוי ליה שטר שעבוד דקתני הודה במקצת כלים מיגו דנתחייב שבועה בכלים נשבע גם על הקרקע בזקיקה זה מקום עיקרו. והתם בקידושין פיא דקתני זוקקין את הנכסים שיש להם אחריות לישבע עליהם [אגב] גררא נסבה.

קרקעות וי"ל שמא חפץ בקרקעות יותר] ס"א: